

«hier moet je het mee doen»

ALTIEN JAAR LANG BEHOORT **FEDJA VAN HUËT** TOT DE NEDERLANDSE ACTEERTOP. DEZE MAAND VERSCHIJNT ZIJN NIEUWSTE FILM *WOLFSBERGEN*. DAAROVER PRATEN VINDT HIJ PRIMA. MAAR WEE DE JOURNALIST DIE DOORVRAAGT OVER ZIJN PRIVÉLEVEN. MAG HIJ ALSJEBLIEFT EEN KEER NIET ZIJN HART OP STRAAT GOOIEN? «IK LUL GEWOON NIET GRAAG OVER MEZELF.»

Ooit schrok Fedja van Huët (34) zich rot toen hij zichzelf in de Story paginagroot op een foto aantrof met Katja Schuurman achterop de motor. Allang uit. Allang een nieuwe liefde. Sindsdien wist de bruinharige acteur het zeker: je kon maar beter wegblijven uit de bladen. Iedere privéontboezeming vind je anno 2007 drie keer terug in de roddelbladen en bij RTL-Boulevard. Als hij al interviews doet, dan vanuit een soort ambitie. Want hij snapt: natuurlijk moet je jezelf af en toe laten zien. Dit keer heeft hij een oprechte missie: iedereen naar de bioscoop krijgen voor de film *Wolfsbergen* waarin hij een van de hoofdrollen heeft. In zijn ogen een juweeltje. Hij wordt omschreven als binnenvetter, gesloten, serieus en zwaarmoedig. Hij kan afwisselend afhoudend en een tikkie arrogant kijken, een algeheel 'geen zin' uitstralen, maar ook aardig en geamuseerd voorover buigen. Hij heeft sproetjes, dat zie je niet op toneelafstand. Inmiddels heeft Fedja een cv dat een tikkeltje - overigens niet onaangename - arrogantie rechtvaardigt. Hij behoort tot de Nederlandse acteertroupe. Speelt sinds twee jaar bij Toneelgroep Amsterdam. Brak op zijn 24ste door met de film *Karakter*, die een Oscar voor beste buitenlandse film kreeg. Vele titels volgden, waaronder *Amnesia* (Gouden Kalf beste acteur) en *Nachtrit* (Gouden Kalf beste mannelijke bijrol). Deze maand gaat *Wolfsbergen* in release. Een film die op festival Berlinale hoge ogen gooide en waar regisseur Nanouk Leopold werd vergeleken met de Zweedse grootmeester Ingmar Bergman.

Wanneer had je door dat je met iets heel moois bezig was?

«Het scenario was al ongewoon goed. Nanouk Leopold is gefascineerd door de

handelingen die mensen verrichten en die daarin hun kwetsbaarheid laten zien. Dus niet het huilen tonen, maar wel het driftige schoonmaken na die huilbui bijvoorbeeld. Daarin is ze een meester. Het is een ontroerende film, nog beter dan *Guernsey* (de vorige film van Nanouk Leopold, waarin Fedja ook speelde, red.).

Denk je dan tijdens het werken; dit wordt geweldig?

«Je hebt het niet door bij Nanouk. Je hebt vooral veel lol. Ze is heel geestig, je kunt haar ook vertrouwen. Wat ze ook knap doet, is net even langer door-draaien dan je denkt. Zodat je een beetje onhandig, onwetend wordt, onzeker ook. En dan vangt ze net wat ze wil zien.»

Hoe zie jij je vak?

«Je begint altijd weer bij nul. Je bent zo goed als je laatste film en je laatste repetitie. Je moet je open blijven stellen en niet denken: ik ben blijkbaar zo'n acteur. Of zo eentje. De kunst is je te blijven ontwikkelen. Het gevaar is dat je het allemaal wel weet en dat je met de jaren cynisch wordt. Veel acteurs zijn teleurgesteld dat ze niet dat bereikt hebben wat ze wilden.»

Past je karakter bij je werk?

«Ja, ik ben wel een echte acteur met de gevoeligheden van een acteur, en je moet ook sterk genoeg zijn om het aan te kunnen. Het is een vak waarbij je continu met jezelf wordt geconfronteerd en daar heb je niet altijd zin in. Mensen moeten er aan de andere kant ook niet zo heftig over doen. Het is ook maar een vak. Het is je tekst leren, weten wat je zegt en dat zo goed mogelijk vormgeven. En als je moet huilen en het lukt niet dan gebruik je een huilstick.»

MILD

Fedja is enig kind van een vader die consulent werkgelegenheid is en een

moeder die werkt als programmeur jeugdtheater. Na de scheiding van zijn ouders groeide hij op bij zijn moeder. Zijn acteertroupe kwam al vroeg uit: op zijn dertiende had hij een rol in Theo van Goghs *Terug naar Oegstgeest*. Na de havo werd het dus de toneelschool in Maastricht, waar hij onder meer Daan Schuurmans leerde kennen. En een talent komt nooit alleen: Fedja drumde niet onverdienstelijk en twijfelde even over een carrière in de muziek. Het drumstel staat nog steeds bij hem op zolder. Altijd bewaard voor je weet maar nooit.

Je bent nu 34. Voor veel mensen begint rond hun dertigste een periode van reflectie. Hoe zit dat bij jou?

«Ja dat merk ik heel erg. Veel meer dan een paar jaar geleden moet ik aan dingen denken uit het verleden. Het is niet zo dat er grote thema's spelen. Meer: heb ik dat toen zo gedaan? Oké, wat dacht ik toen? Ik dacht waarschijnlijk niets, ging gewoon door.»

Kun je dat een beetje verduidelijken?

«Ik heb geen spijt van dingen. Het is meer: waar sta ik nu en wat heb ik gedaan? Dat je ziet dat je leven vorm krijgt. Dat je een verhaal maakt. Ik ben pas 34, maar toch al wel een beetje oud aan het worden. Op weg richting mid-life. Het scheelt dat ik de motor al heb.»

Is het leven mild voor je geweest?

«Ik ben tot nu toe gespaard als het gaat om lijden. Ik heb geen ouders verloren of zo. Ik kom uit een gebroken gezin, maar daar heb ik geen last van gehad. Daar moet je wel mee *dealen* natuurlijk, maar ook niet zo dat het bepalend is geweest.»

Wat valt er dan te dealen?

«Het klinkt heel dramatisch, maar zo bedoel ik het niet. Je moet altijd met je ouders leren omgaan, toch?»

Als er verdriet is, waar zit dat in?

«In de relaties. Vriendschappen, relaties die niet lopen. Dat is natuurlijk het moeilijkste wat er is.»

Ben je iemand die daarin blijft hangen?

«Ik ben een conflictvermijder. Ik ben iemand die iets heel lang zogenaamd niet ziet. En dan op een gegeven moment, als het echt niet meer gaat, rigoureuus de knoop moet doorhakken.»

Ben je gelukkig?

«Ja.»

Dat antwoord kwam heel snel.

«Ik ben altijd wel gelukkig. Ook al ben ik heel chagrijnig, of zit ik in een mindere periode, dan nog word ik altijd wakker met een gevoel van: kom maar op. Ik kan ook altijd slapen, ook in tijden van zware crises. Het is een soort oerding waarschijnlijk, ik kan altijd wel door.»

Je hoeft je niet af te melden voor een voorstelling bij een zware dip.

«Kan ook niet, dan moet je minstens een gebroken been hebben.»

Sienna Miller heeft zich afgemeld voor een toneeloptreden nadat ze gebroken had met Jude Law.

«Begrijp ik niets van. Al heeft het natuurlijk ook te maken met de status van die mensen. Dat speelt bij ons niet. Ik heb in een rolstoel gespeeld toen ik mijn been had gebroken. Ik heb voorstellingen moeten spelen toen ik heel ziek was, heel moe, heel verdrietig en gek genoeg kon dat gewoon.»

Ga je rond je dertigste ook anders tegen je werk aankijken?

«Ik kan makkelijker nee zeggen. Of denken: daar heb ik helemaal geen zin in, dus dat doe ik niet. Films met niet-acteurs, dat doe ik niet meer. Je moet je soms meten met amateurs. Op audities kom je kandidaten tegen waarvan je denkt: sorry, ga eerst eens op een toneelschool kijken. Vroeger ging ik gewoon braaf naar elke auditie en nu denk ik: stuur eerst die synopsis maar. Wel lekker rustig. Je voelt je toch altijd een beetje gebruikt bij een auditie. Het is namelijk echt niet leuk om te doen. Toen ik jonger was, aan het begin van mijn carrière, wilde ik niets mislopen. Ik ben blij dat dat er een beetje uit is.»

Ben je tevreden over je carrière?

«Ja. Ik heb het ook wel goed gedaan, denk ik. Ik heb dingen gekozen die goed bleken te zijn voor mijn carrière. Interessante dingen gekozen. En kwaliteit heeft een langere adem. Iedereen heeft het maar over Amerika, en natuurlijk lijkt me dat leuk, alleen al voor de ervaring, maar mensen vergeten wel eens dat regisseurs als Ivo van Hove, Theu Boermans en Johan Simons in het rijtje van grote toneelregisseurs in de wereld vallen. Daar mag ik gewoon mee werken.»

Veel mensen vinden de balans werk-privé moeilijk, zeker als ze carrière maken. En jij?

«Heel moeilijk inderdaad. Daar zit nog iets. Daar moet ik nog iets mee doen.»

Wat dan?

«Jezelf meer tijd geven om te genieten van dingen. Meer te lezen. Nog selectiever zijn, niet alleen maar door-door-door. Daar voel ik me op zich heel erg prettig bij, maar misschien sla je daardoor dingen over. Jezelf wat meer tijd gunnen om te reflecteren is belangrijk. En alleen zijn. Ook belangrijk. Kan ik heel goed, vind ik heerlijk en zou ik eigenlijk meer moeten doen. Maar ik werk nu eenmaal heel graag.»

RELATIECLICHÉS

Fedja en de vrouwen. Een *no go interview-area*, dat mag inmiddels duidelijk zijn, maar «als je in de archieven duikt, kun je genoeg over me vinden.» Katja Schuurman was er een van. Hij heeft een relatie gehad met Halina Reijn. En was een lange tijd samen met actrice Maartje Remmers.

Heb je op dit moment een relatie?

«Ja.»

Hoe lang kennen jullie elkaar?

«Lang.»

Hoe lang?

«Wat vind jij lang?»

Een jaar, vind ik wel lang.

«Een jaar ja. Nou nee, iets langer dan een jaar.»

Zit ze in het vak?

«Ja.»

Is het leuk?

«...»

Krijgt het vorm? Voelt het anders?

«Ja. Je neemt ervaringen uit het verleden mee, inderdaad. Het is wel anders.»

Wat heb je dan geleerd?

«Een relatie is een enorme spiegel. Maar dat ga ik jou niet allemaal vertellen, wat ik allemaal geleerd heb. God, je kunt de helft wel raden denk ik. Van die clichés allemaal.»

Goed, ander onderwerp. Voel je je betrokken bij het wereldnieuws?

«Ja, ik vind politiek interessant en ik probeer zoveel mogelijk het nieuws bij te houden. Maar als je er echt mee bezig wilt houden en een ideaal hebt, klinkt alles wat ik zeg zwak. Als je de wereld wilt verbeteren, moet je niet in de Stadsschouwburg gaan staan.»

Toch gaan je films en toneelstukken over grote thema's. Dan geef je mensen toch ook iets mee?

«Dat is ook de troost die je uit literatuur en toneel kan halen. Het betekent dat je je als toeschouwer of lezer bezighoudt met waarom bepaalde mensen hande-

len. En waarom we hier zijn, de grote vraag die ons allen bezighoudt, maar waarop geen antwoord is. Behalve waarschijnlijk om ons te vermeerderen en vermenigvuldigen en onze soort in stand te houden.»

In Wolfsbergen speel je een vader van twee jonge meisjes. In Guernsey ook trouwens.

«Dat doet de regisseur om me te pesten.»

Maar het stond je goed. Heb je kleine neefjes of zo?

«Nee, wel een vriend met een zoontje. Die heb ik wel eens voorgelezen.»

Ben je ermee bezig?

«Soms.»

Er zit nog niet iemand aan je overhemd te trekken: Fedja, zullen we?"

«Nou nee.»

Maar in de toekomst?

«Ja, ooit wil ik wel kinderen. Maar nu voel ik de drang nog niet zo. Ik weet niet of het ooit zo gaat voelen hoor. Hoe dat werkt.»

VRIENDEN

Het acteerwereldje in Nederland is vooral heel klein, zegt Fedja. Hij is nog steeds bezig zijn collega's bij Toneelgroep Amsterdam te leren kennen. Hij trekt veel op met collega-acteurs Halina Reijn, Daan Schuurmans en Roeland Fernhout. De nieuwe generatie toneel-elite, spraakmakend en verfrissend, al zul je hem niet treffen op de premierefeestjes. «Dan zie ik mensen die er alleen zijn omdat ze BN'er zijn. Net als bij al die tv-spelletjes. Je moet jezelf wel heel interessant vinden om overal ja op te zeggen.»

Voel jij je eigenlijk lekker in gezelschap?

«Ik ben een aanpasser, al doe ik me nooit anders voor dan ik ben. Maar ik kan met redelijk veel mensen door een deur. Ik ben makkelijk, maar ook duidelijk. En op een gegeven moment denk ik: hier moet je het mee doen.»

Maak je snel vrienden?

«Ik kan goed met collega's omgaan, maar ik heb niet zo veel vrienden. Er komen er ook niet zoveel bij als je ouder wordt. Natuurlijk vraag ik me wel eens af: wie zijn mijn vrienden. De paar die ik heb, zijn echt en krijgen ook veel ruimte. Soms zie je elkaar een paar maanden niet, dan opeens weer heel veel, en dat geeft ook niet. Ik ben niet zo heel erg sterk in het sociale gebeuren, ben geen beller bijvoorbeeld. Andersom zijn er vrienden die mijn verjaardag vergeten en daar val ik ook niet over.»

Een van je beste vrienden is Daan Schuurmans. Open en breedspakig in interviews. Van huwelijksaanzoek tot

vroege jeugd, we mogen alles weten.
«Daan vindt dat leuk. Hij kan dat goed. Al zei hij laatst zelf in een interview: de franje moet eraf.»

Daan ziet het meer als een spel misschien, dat mediagedoe.

«Wat ik doe, is ook een spel.»

Of toch je karakter.

«Ik hou niet van franje. Ik lul gewoon niet zo graag over mezelf.»

Als je nooit eens wat over jezelf vertelt, dan geef je anderen ook niet de kans je te leren kennen. Het viel me op dat veel mensen niet zo'n beeld van jouw persoon hebben.

«Laat ze me maar kennen door wat ik maak. Door wat ik doe. Ik ben gewoon niet iemand die met zijn gevoelens te koop loopt. En als je daar dan het stem-pel 'mysterieus' voor terugkrijgt; ook

goed. Alhoewel. Praktisch gezien kun je natuurlijk maar gewoon beter zo'n open boek zijn, dan weet men wat men in huis haalt.»

Ja, bij jou kan het tegenvallen.

«Natuurlijk!»

Wel eens eerder gehoord?

«Meer dan eens. Maar goed, je kunt toch nooit voldoen aan het beeld van de prins.»

Het is 2007, prinsen bestaan niet meer.

«Maar dan mag je er nog wel in geloven. En ook soms proberen er een te zijn.» ❄

Fedja speelt in de maand augustus in Romeinse Tragedies. www.toneelgroep-amsterdam.nl. Wolfsbergen draait vanaf 23 augustus in de bioscoop. Dit najaar is hij als prins Friso te zien in de VPRO mini-serie De Prins en het Meisje.

«Je kunt toch nooit voldoen aan het beeld van de prins. Maar je kunt er wel een proberen te zijn»

«Ik ben pas 34, maar toch al een beetje oud aan het worden. Op weg richting midlife. Het scheelt dat ik de motor al heb»

«Ik ben wel
een echte acteur
met de
gevoeligheden
van een
acteur»

